

STIEKEM VERLIEFD

LIZZIE VAN DEN HAM

STIEKEM
Verliefd

lizzie van den ham

Stiekem verliefd

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Omslagbeeld: depositphotos.com

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave september 2020

ISBN 978-94-03605-42-5

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Met kloppend hart liep Maaïke over het plein naar de voordeur van de school. Links en rechts lagen nog hoopjes bijna weggesmolten sneeuw. Een overblijfsel van de opruimwoede die meneer Van Zanden, de conciërge, vlak voor de kerstvakantie had gehad. De afgelopen weken was er niets meer bijgevallen, alleen langzaam gesmolten. Koud was het niet meer, maar toch voelde Maaïke een rilling door zich heen gaan toen haar blik naar de deur van het Thorbecke College ging.

Die toetsweek voor de kerstvakantie had ze gruwelijk verknald. En haar vader was zó boos geworden toen ze had gezegd dat het niet lekker was gegaan. Voor de zoveelste keer had hij haar duidelijk gemaakt dat hij wel wat meer van haar verwachtte, met name omdat haar oom hier ook les gaf op school. Normaalgesproken was het misschien een voordeel als er familie van je op school werkte, maar daar had Maaïke nog niet veel van gemerkt. Ze kon de keren niet meer tellen dat ze had moeten aanhoren dat ze de naam “Van Vliet” hoog diende te houden.

Haar humeur klaarde wat op toen ze pal naast de schooldeur haar beste vriendin Linda zag staan. Samen zouden ze naar hun mentor gaan om de uitslagen van de toetsweek in ontvangst te nemen. Dat maakte het nog een beetje draaglijk. Nog even en ze zouden 6V3 achter zich laten... tenminste, als alles goed ging. Maaïke had aan de lopende band nachtmerries over hoe ze zou zakken en zelfs haar oom Martijn teleurgesteld in haar zou zijn. Hij was de meest relaxte oom ooit; ze was dol op hem

en zijn nieuwe gezinnetje. Haar vader was tien jaar ouder dan Martijn en een stuk minder vrijgevochten dan zijn kunstzinnige broer, die na een mislukt huwelijk een nieuwe vriendin, een schattige dochter van acht en een zoontje van één had. De vader van Maaïke had na een mislukt huwelijk besloten het maar nooit meer opnieuw te proberen en in plaats daarvan zijn enige dochter dag en nacht op haar kop te zitten.

‘Maaïke!’ gilde Linda enthousiast. Haar korte, blonde haren dansten op en neer. Ze zwaaide en Maaïke ging wat sneller lopen.

‘Hoi!’ Ze omhelsde haar vriendin en wilde dat ze voor altijd zo konden blijven staan: voor de schooldeur, elkaar steunend, net zolang tot het schooljaar voorbij was en ze op magische wijze hun diploma zouden krijgen. Maar dan zou de conciërge zich vast afvragen waarom ze de rest van het jaar voor zijn raam bleven staan.

‘Kom, we gaan meteen naar Batelaan,’ stelde Linda voor met sprankelende, bruine ogen. ‘Ik zag hem al in ons mentorlokaal bezig. Dan zijn er verder geen mensen bij als je je cijfers te horen krijgt.’

Maaïke schoot in de lach. ‘Want Batelaan is geen mens?’

Haar vriendin grijnsde. ‘Soms twijfel ik eraan.’ Hun mentor was een van de gymleraren op school en kon erg streng uit de hoek komen. Gelukkig hadden ze twee mentoren. Hun docent Engels, mevrouw Visser, was er op de vrijdag. Dan werkte meneer Batelaan niet en nam zij de honneurs waar.

Ze liepen samen naar binnen. In de school was het gelukkig lekker warm en Maaïke liep eerst met Linda naar de hoek waar hun lockers stonden. Sinds ze drie jaar geleden samen op het Thorbecke College waren gegaan, hadden ze er eentje naast elkaar, in de aula. De gang die rechts van de lockers liep, leidde naar het lokaal waar ze altijd mentorlessen hadden. Meneer Batelaan kon natuurlijk niet elke keer als hij mentorles gaf in de gymzaal gaan zitten, dus ze waren ingedeeld in een lokaal waar normaal wiskunde gegeven werd.

‘Schiet op, er is nog niemand van de klas bij hem,’ siste Linda, toen ze eenmaal een stukje de gang op was gelopen en door het raam naast de deur gluurde.

Maaïke slikte. Dat was mooi, maar ze wilde dat ze die cijfers nooit en te nimmer te horen zou krijgen. Of in elk geval haar vader niet. Hij had zelfs bedreigd haar terug te trekken van de skischoolreis naar Zwitserland als haar resultaten te slecht waren. En dat wilde ze niet laten gebeuren. Ze keek al het hele jaar uit naar dat reisje. Niet zozeer omdat ze nou zo’n sportheld was, maar omdat er een heel gezellige groep leerlingen

meeding en ze nog nooit in Zwitserland was geweest. Samen met Linda was ze een paar keer gaan oefenen op de indoor skibaan in de Uithof en daar ging het best wel goed.

Meneer Batelaan keek op en zag de twee meisjes door het raam kijken. Vragend trok hij zijn wenkbrauwen op. Linda drukte de deurlink naar beneden en stapte naar binnen voor Maaïke niet meer zou durven. Schoorvoetend volgde Maaïke haar beste vriendin en knipperde even met haar ogen toen ze plotseling zag dat er nog wél iemand anders in het lokaal was. Nu haar mentor opzij was gestapt zag ze het pas. Er zat een jonge vent in hip, zwart trainingspak aan het bureau van Batelaan met een hele stapel papieren voor zich. Zijn zwarte haren vielen krullerig over zijn voorhoofd en waren aan de zijkant een beetje opgeschoren, zodat zijn kapsel nog het meeste weg had van een fauxhawk. Toen hij opkeek, zag Maaïke dat zijn ogen heldergroen waren, omlijst door lange, donkere wimpers. Wie was dit, en nog belangrijker: wat deed hij hier? Ze wilde geen publiek bij haar totale afgang.

‘Goeiemorgen, meneer Batelaan,’ begon Linda. ‘Wij vroegen ons af of u de cijfers al heeft.’

Maaïke kreunde inwendig. Natuurlijk had hij de cijfers al! Hij moest ze zo met de klas bespreken.

Meneer Batelaan dacht blijkbaar hetzelfde, want hij keek Linda vertwijfeld aan. ‘Natuurlijk. Mijn collega’s hebben de hele kerstvakantie hard hun best gedaan alles op tijd na te kijken.’

Best zielig eigenlijk, vond Maaïke. Haar oom had ook zitten ploeteren om allerlei tentamens over diverse kunstvormen na te kijken. Toegegeven, Martijn had het wel zo lang mogelijk uitgesteld omdat hij alle kerstdagen met zijn familie wilde doorbrengen en Oud en Nieuw ook een leuke avond wilde hebben, maar toch. ‘Linda bedoelt, mogen we ze nu misschien al inkijken?’ voegde ze toe. ‘Ik, eh... ik heb het niet zo goed gedaan. En ik wil niet dat de hele klas erbij is als ik ze voor het eerst zie.’ Ze keek bedremmeld naar beneden en ving nog net de blik van de mysterieuze jongen. Ze werd rood van zijn intense blik.

‘Aha.’ Meneer Batelaan schraapte zijn keel. ‘Nou, dat mag voor deze ene keer wel. Je hebt tenslotte familie op school.’

Nu schaamde ze zich helemaal dood. Sommige klasgenoten liepen altijd te mopperen dat ze werd voorgetrokken omdat ze de nicht van een leraar op school was en nu begon Batelaan er verdorie zelf over. ‘Dank u wel,’ mompelde ze met enige tegenzin.

Batelaan draaide zich naar de jongeman achter zijn bureau. ‘Sandor,

zoek jij even de stapel toetsen van Maaïke van Vliet op. En van Linda Jongejan.'

Gedienstig ging de onbekende jongen aan de slag. Het duurde niet lang voor hij een stapel blaadjes had gevonden met daaraan vastgeniet een lijst met uitslagen. Maaïke beet op haar lip toen zijn blik over haar lijst met cijfers gleed en hij een ernstige uitdrukking op zijn gezicht kreeg. Jemig, dat zag er dramatisch uit. Het huilen stond haar nader dan het lachen. Met bibberende benen zette ze een stapje naar het bureau toe toen hij de stapel vervolgens uitnodigend naar haar uitstak.

'Je hebt Duits en Engels heel goed gedaan,' zei hij zacht. Zijn stem was donker en een beetje schor.

Maaïke keek hem onthutst aan. 'Dank u wel,' wist ze nog net te zeggen. Dat was wel aardig van deze vreemdeling, want ze zag al snel dat het met de rest niet best gesteld was. Voor Nederlands een mager zesje (tekstverklaring was niet haar sterkste punt), voor maatschappijleer een 5,4 en voor wiskunde een 3,3. Ze voelde de bodem uit haar maag vallen bij het zien van de extreem lage score en sloeg een hand voor haar mond. Dit was niet goed. Dit was helemaal niet goed. Haar vader zou echt over de zeik gaan. Ze mocht vast de komende maanden helemaal nergens meer heen, niet eens meer met Linda naar de HEMA om te theeleten en een broodje te eten.

'Hé.' Linda sloeg een arm om haar heen. 'Kijk, je hebt een negen voor Engels! En een acht voor Duits. En hier, een 7,3 voor geschiedenis. En een 9,5 voor kunstgeschiedenis!'

De 3,3 voor wiskunde staarde haar wreed grijnzend vanaf het blaadje met resultaten aan. Waarom was wiskunde in godsnaam verplicht op het VWO? Ze had toch niet voor niets Cultuur en Maatschappij gekozen? Waarom moest ze dan lastiggevallen worden met stomme cijfertjes? Het maakte niet uit dat ze een prachtcijfer had voor CKV. Haar vader vond kunst een verspilling van tijd. Was Martijn haar vader maar...

'Staan... staan deze cijfers ook al op Magister?' stotterde ze.

Meneer Batelaan schudde zijn hoofd. 'Je mag eerst je toetsen inkijken en eventueel een herkansing bespreken met je docenten.'

Als door de bliksem getroffen keek ze haar mentor aan. Een herkansing? Was dat mogelijk? Meteen zakte de moed haar weer in de schoenen. Meneer van Maanen was extreem streng en ze snapte zijn uitleg nooit. Wat had ze eraan als ze deze toets over een paar weken opnieuw mocht maken? Dan was ze heus niet ineens een of ander wiskundig wonder geworden.

‘Dat gaan we doen,’ hoorde ze Linda kordaat naast zich zeggen. ‘Hè, Maaik?’

‘Ja,’ antwoordde ze automatisch. ‘Tuurlijk.’

‘Je mag twee dingen herkansen,’ legde Batelaan uit. ‘Maatschappijleer en wiskunde dan maar?’

Bedremmeld legde Maaïke de stapel toetsen weer op de stapel waar de zwartharige jongen mee bezig was. Sandor, had haar mentor gezegd. ‘Alstublieft.’

‘Dank je wel.’ Hij tilde het bovenste deel van de stapel op en schoof haar toets weer terug. ‘Nu is het in elk geval geen verrassing meer als ik ze straks opnieuw uitdeel in de klas.’ Hij schonk haar een bemoedigende glimlach.

‘Gaan jullie anders maar zitten, hoor.’ Batelaan gebaarde naar de tafeltjes in het lokaal. ‘De rest komt toch over vijf minuten al.’

‘Nee, we komen zo wel terug.’ Linda trok haar zonder pardon mee het lokaal uit en Maaïke was haar vriendin intens dankbaar dat die tenminste begreep hoe haar brein werkte. Alsof ze nu, direct na dit slechte nieuws, niet even wat tijd voor zichzelf nodig had en meteen braaf zou gaan zitten!

Eenmaal op de gang liep Linda linea recta met haar door naar de toiletten. Godzijdank was er niemand en kon Maaïke eindelijk haar tranen de vrije loop laten. ‘Lin, ik weet niet meer wat ik moet doen,’ snikte ze, terwijl ze tegen de wasbakken aan leunde en haar rugzak op de grond smeed. ‘Ik heb nog nooit zo’n slechte wiskundetoets gemaakt. En hij telt drie keer mee! Dat haal ik toch nooit meer op.’ Wanhopig keek ze haar vriendin aan.

Die keek hulpeloos terug en legde een hand op haar schouder. ‘Misschien kan je aan je oom vragen of hij je kan helpen? Met uitleg, bedoel ik. Niet met het omkopen van van Maanen.’ Ze grinnikte zenuwachtig.

‘Martijn is helemaal niet goed in wiskunde,’ zei Maaïke.

‘En zijn vriendin?’

‘Nee, Yvonne ook niet.’ Haar vader wel, maar als ze die om uitleg vroeg wist ze al meteen hoe dat zou eindigen. Dan zou ze én nergens meer naartoe mogen, én tijdens zijn bijlessen het gevoel krijgen dat ze de domste muts op de hele aardbol was. ‘Ik zal het aan van Maanen moeten vragen,’ besloot ze. Iets anders zat er niet op.

‘Wie zou trouwens die andere leraar zijn?’ vroeg Linda zich intussen af. ‘Hij had wel medelijden met je, geloof ik.’

‘Geen idee. Hij zal zo wel aan ons voorgesteld worden. Misschien is hij de nieuwe gymleraar wel.’

‘Oh joy!’ Linda keek verheugd. ‘Een jonge vent die Batelaan vervangt? Dat lijkt me helemaal geweldig.’

Maaike trok een gezicht. ‘Alsof je dan ineens minder hard rondjes hoeft te lopen.’

‘Nee, maar misschien heeft hij wel leukere lessen. Batelaan doet elke les zowat hetzelfde. Het is altijd óf trefbal, óf binnen rondjes rennen, óf buiten rondjes rennen om het veld. Fantasie nul komma nul.’

Linda en Maaike bleven nog even in de wc-ruimte hangen, maar toen de bel ging moesten ze helaas naar de mentorles. Gelukkig had Maaike de tranen weer uit haar ogen gepoetst en zag ze er naar omstandigheden redelijk uit. Haar lange, bruine haar pluiste wel enorm, maar dat deed het altijd al, en haar grote, blauwe ogen waren niet al te bloeddorpen. Ze hees haar rugzak weer op haar rug en volgde Linda naar buiten. Eenmaal bij het lokaal bleek dat ook mevrouw Visser erbij was gekomen.

‘Gelukkig nieuwjaar nog, allemaal!’ Samen met meneer Batelaan stond ze bij het bureau en knikte iedereen vriendelijk toe. Haar rossige haren waren wat korter geknipt dan voor de vakantie, zag Maaike. Ze was dolblij met de jonge docente die ze voor Engels hadden, en natuurlijk als co-mentor. Mevrouw Visser was een tof mens. Tijdens het Open Podium voor de leerlingen en docenten had ze samen met haar vriend Julian en zijn hele band een liedje ten gehore gebracht van Bear’s Den, en dat was momenteel een van haar favoriete bands.

‘Wat zit uw haar leuk, mevrouw!’ riep Viola door de klas, die altijd tegen iedereen enthousiast was. Zelf had ze bijna elke maand een ander kapsel. Momenteel was het roze en paars en aan de achterkant opgeschoren. Ze had twee nieuwe piercings in haar neus, had Maaike al gezien.

‘Dank je wel!’ Mevrouw Visser straalde. ‘Wil je wel geloven dat mijn vriend me geknipt heeft? Hij had een Youtubefilmpje gezien over hoe je iemands haar in laagjes kon knippen en wilde me wel als proefkonijn gebruiken.’

‘Wauw, dat u dat aandurfde,’ klonk Linda.

‘Tuurlijk.’ De docente knipoogde. ‘Julian had me beloofd dat hij me een kappersbon van honderd euro zou geven als hij het zou verknallen.’

De hele klas barstte in lachen uit. Maaike voelde de opgebouwde spanning iets van zich afglijden. Godzijdank zat ze in een leuke klas waarin veel gelachen werd maar ook serieus werd gewerkt. Elf mensen

uit haar klas zouden meegaan op het skitripje, waaronder Viola. Verder zouden Metha, Marianne, Lisette en Kim gaan skiën, en van de jongens Diederik, Finn, Mitchell en Boris. En zij en Linda natuurlijk.

‘Nou, mensen, laten we eerst maar eens doen waarvoor we hier zitten: de toetsen van de toetsweek bekijken,’ probeerde meneer Batelaan iedereen weer tot bedaren te brengen. ‘Maar voor ik de blaadjes laat uitdelen, wil ik jullie eerst even voorstellen aan mijn stagiair, meneer Farkas. Hij draait de rest van het jaar mee met de gymles en neemt ook lessen van me over.’

Linda stootte Maaïke aan. ‘Zie je nou,’ siste ze. ‘Hij is de nieuwe gymleraar.’

Gemompel steeg op in de klas en Maaïke hoorde Diederik zeggen: ‘Is dat een Turkse achternaam?’

‘Ziet hij er Turks uit dan?’ grinnikte Boris. ‘Lijkt me niet, Diederik.’

‘Dat is Hongaars,’ floepte Maaïke eruit. Meteen had ze er spijt van, want nu draaide de voltallige klas zich naar haar om en keek ook de nieuwe stagiair haar geïnteresseerd aan met die grasgroene ogen van hem.

‘Dat klopt,’ zei hij toen, met een verrast glimlachje haar kant op. ‘Mijn vader is Hongaars. Ik ben gewoon in Nederland opgegroeid dus ik spreek de taal wel, maar niet zo goed als ik zou willen.’

‘Kunt u wel heel goed goulashsoep maken?’ riep Boris, de lolbroek van de klas.

Meneer Farkas keek hem streng aan. ‘Is dat het enige wat je weet over Hongarije, jongeman?’

Boris werd rood. ‘Ehm, ja, eigenlijk wel,’ gaf hij toe. ‘En de hoofdstad is Boekarest.’

‘Boedapest, sukkel,’ riep Diederik, die hem natuurlijk wilde terugpakken na die opmerking over de Turkse achternaam.

Meneer Batelaan maande de jongens tot stilte. ‘Nou, meneer Farkas, ik geloof dat voor u een schone taak is weggelegd,’ zei hij met een grijns. ‘Misschien moeten we het volgende mentoruur maar eens besteden aan algemene kennis over Hongarije.’

‘Kunnen we geen typisch Hongaarse sport doen tijdens gym?’ stelde Kim voor.

De stagiair lachte. ‘Dat wordt een beetje lastig. Onze nationale sport is waterpolo.’ Hij en meneer Batelaan begonnen intussen door de klas te lopen om de toetsen uit te delen, terwijl mevrouw Visser op de computer inlogde en iedereen in het systeem op “aanwezig” zette.

Maaïke was allang blij dat iedereen weer was vergeten dat ze haar mond open had getrokken. Toen de nieuwe leraar bij haar tafeltje stilstond en haar voor de tweede keer die dag haar stapeltje toetsen overhandigde, keek hij haar echter nieuwsgierig aan. 'Ken je nog meer mensen met mijn achternaam?'

'Eh, nee.' Ze beet op haar lip en wilde dat hij doorliep, want ze werd op de een of andere manier heel zenuwachtig van zijn doordringende blik. Het leek wel of hij recht haar ziel inkeek met die groene ogen van hem.

Hij lachte. 'Maar je wist wel dat het Hongaars was. Hoe komt dat dan?'

'Ik schrijf verhalen,' zei ze zacht. 'Met mythologische elementen. Ik heb een keer voor een bepaald hoofdstuk waar ik mee bezig was opgezocht wat het woord voor "wolf" is in oude, Europese talen. Daar wilde ik iets mee doen. En *farkas* was het Hongaarse woord.'

'Klinkt spannend,' vond hij. 'Je bent dus wel goed in Nederlands. Als je verhalen schrijft, bedoel ik.'

'Ja. Dat zou je op basis van deze lijst niet zeggen,' zuchtte Maaïke, met een gebaar naar de rampzalige cijferlijst.

'Ach, je kunt niet elke toets fantastisch maken.' Hij haalde zijn schouders op. 'Als je trouwens vragen hebt over je wiskundetoets, roep je maar. Dan kijk ik even met je mee.'

'Ehm... maar je... ik bedoel, u geeft toch gym?' Verward staarde ze hem aan.

'Klopt, maar ik heb ook wiskunde gestudeerd. Ik kon gewoon niet kiezen,' zei hij met een grijns. 'Straks ben ik voor beide vakken gediplomeerd.'

Hij liep door om de rest van de stapel toetsen uit te delen en Maaïke bladerde door haar verzameling toetsen heen. Eerst ging ze naar die van Duits kijken, daar werd ze tenminste vrolijk van.

Linda stootte haar aan. 'Zei je nou 'jij' tegen de nieuwe?' vroeg ze plagend.

Maaïke werd rood. Ze had zichzelf meteen verbeterd, maar Linda hoorde alles. 'Ja, foutje. Hij ziet er ook zo jong uit. En ik werd er nerveus van dat hij allemaal vragen stelde.'

'Hij is anders wel aardig. Ik wilde dat Finn mij van die geïnteresseerde vragen stelde.' Linda zuchtte. Ze had sinds een maand verkering met Finn, maar het was geen erg spraakzame jongen. Verder was hij wel

heel lief voor haar. 'Mag ik even kijken wat jij bij Duits hebt gedaan? Die toets heb ik dan weer verknald.'

'Ja hoor, tuurlijk.' Maaïke schoof de toets over tafel naar Linda toe en trok toen dapper de wiskundetoets tevoorschijn. De ene na de andere rode streep in de kantlijn. Hier en daar naast de sommen driftig gekrabbel van meneer van Maanen, die haar natuurlijk de grootste idioot aller tijden vond. Zo keek hij haar in elk geval wel altijd aan in de klas. Ze beet op haar lip en probeerde niet opnieuw te gaan huilen. Ze had geen idee hoe ze dit beter moest gaan doen. Van de helft van de fouten snapte ze niet eens waarom het fout was.

'Hé! Ineens stond meneer Farkas weer bij haar tafel. 'Gaat het wel?'

Ze keek op en de bezorgdheid in die lage, schorre stem van hem was de druppel die de emmer deed overlopen. 'Ik moet naar de wc,' bracht ze uit, voor ze van haar stoel opsprong en met toets en al het klaslokaal uitstormde. Blindelings rende ze naar de aula, en vanaf daar beende ze naar de hoofduitgang die op het plein uitkwam. Ze moest naar buiten. Een koude windvlaag trok aan haar haren en Maaïke plofte neer op een van de bankjes die aan de rand van het plein stonden.

Ze wilde naar huis. Nee, ze wilde verdwijnen, want thuis zou ze op haar donder krijgen.

Ze blikte als door een wesp gestoken opzij toen er iemand naast haar kwam zitten. Hij was het: Sandor Farkas. Ze opende haar mond, maar er kwam geen geluid uit.

'Ik moest van je mentoren even laten weten dat je de toets eigenlijk niet mee het lokaal uit mag nemen,' zei hij zacht, wijzend op de blaadjes die ze verkreukeld in haar handen hield. 'Oh, en de wc is binnen.'

Maaïke knikte beduusd. Een heel aarzelend glimlachje trok aan haar mondhoeken bij zijn tweede opmerking.

'Ik snap heel goed hoe je je voelt,' vervolgde hij. 'Ik had altijd precies hetzelfde met Duits toen ik nog op school zat. Ik verknalde elke toets en mijn oudere broer was er juist heel goed in. Dat voelt niet eerlijk.'

'En wat heb je eraan gedaan?' vroeg ze.

'Bijles genomen.' Hij lachte. 'Ik heb het met mijn hakken over de sloot gehaald, maar ik heb het toch gered. Het hielp ook dat ik op zomerkamp ging naar Oostenrijk dat jaar.'

'Ja, dat snap ik.' Maaïke glimlachte wat breder. 'Kon ik maar verhuizen naar een land waar ze Parabools spraken. Misschien zou dat wel helpen.'

Hij schoot in de lach. 'Helaas. Hé, als ik jou was, zou ik aan je docent

vragen of je de komende twee schoolweken elke middag langs kan komen voor extra uitleg. Daarna moet die herkansing toch beter gaan?’

‘Dat hoop ik wel.’ Ze aarzelde even. ‘Ik mag niet meer op schoolreis van mijn vader als ik niet beter mijn best doe,’ zei ze toen nauwelijks hoorbaar.

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Beter je best doen kan niet. Je best is al het toppunt van je kunnen.’

Verbaasd keek ze hem aan. Een lichtje danste in zijn groene ogen toen ze opnieuw moest glimlachen. ‘Je hebt gelijk. Ik bedoel, u hebt gelijk,’ verbeterde ze zichzelf. Verdorie, ze had eerder ook al “jij” gezegd.

Sandor ging er niet op in. ‘Onthoud dat goed, oké? Je best doen is genoeg. En als je tegen je leraar zegt dat je er elke middag tijd in wilt steken, moet het vast goedkomen.’

Maaïke haalde diep adem. ‘Oké,’ knikte ze toen.

Hij stak zijn hand uit. ‘Geef mij die toets maar, dan loop ik terug naar het lokaal om er alvast naar te kijken en kan jij even naar de wc. Daar moest je toch heen?’ vroeg hij plagend.

Nu lachte ze voluit. ‘Ja, ik moest echt heel nodig.’

‘Neem je tijd. Tot straks.’

Ze keek de nieuwe gymdocent na toen hij met veerkrachtige tred terug naar binnen liep. Hij was echt aardig. Hij nam de tijd om leerlingen moed in te praten. Plotseling was ze heel erg blij dat hij de rest van het schooljaar hier zou werken, ook al werd ze zenuwachtig van hem.

HOOFDSTUK 2

Nadat ze zich op het toilet weer wat gefatsoeneerd had en Linda een appje had gestuurd omdat die haar *waar de hel ben je heen???* had gevraagd, was ze er klaar voor om het mentorlokaal weer te betreden. Mevrouw Visser knikte haar bemoedigend toe en gebaarde naar het bureau, waar de stagiair met haar toets voor zich zat te wachten.

‘Meneer Farkas helpt je wel,’ zei ze. ‘En je hebt vandaag ook nog les van meneer van Maanen, toch?’

‘Ja, klopt.’

‘En over Engels had je vast geen vragen.’

Maaïke grinnikte. ‘Nee, dat gaat me altijd makkelijk af. U legt het ook heel goed uit, vind ik.’

Haar docent straalde. ‘Lief dat je dat zegt! Ik doe mijn best.’

Met kloppend hart ging Maaïke aan het bureau zitten, tegenover hem. Sandor keek haar vragend aan. ‘Het is handiger als je naast me komt zitten,’ zei hij aarzelend.

‘Oh! Ja, dat is ook zo.’ Ze kleurde en stond weer op om de stoel mee te trekken naar de andere kant van het bureau. Ze zag dat Linda naar haar keek en haar een duim omhoog gaf. Straks zou ze haar nog wel bijpraten over haar instortmoment. Nu moest ze zich eerst goed concentreren.

‘Oké, de eerste som.’ Hij wees naar de vergelijking waar ze een parabool van had moeten tekenen. ‘Je hebt hier de abc-formule niet goed gebruikt om de snijpunten met de x-as te berekenen, dus daar ging het al

fout. De ligging van de top van de parabool ten opzichte van de x-as is wel goed, maar die afstand tot de y-as is fout.'

Het zweet stond op Maaikes voorhoofd toen hij haar een paar vragen stelde over de formule en het haar opnieuw uit liet rekenen. Nu hij het uitlegde, leek het allemaal zo logisch, maar zodra ze het zelf moest doen klapte ze dicht en aarzelde ze bij elke stap die ze moest zetten. Wat in elk geval als een paal boven water stond, was dat ze de uitleg van meneer Farkas beter begreep dan die van haar eigen docent. Ze wilde dat Sandor stage liep bij wiskunde in plaats van gym. Of nee, bij Engels. Dan kon ze tenminste indruk op hem maken.

Inwendig rolde ze met haar ogen. Wat liep ze nou stom te doen? Alsof een volwassen man met twee bijna afgeronde studies onder de indruk zou zijn van háár. Ze was net achttien en ze had nog niets boeiends met haar leven gedaan, als je haar vader mocht geloven.

'Snap je het nu een beetje beter?' onderbrak hij haar innerlijke gepieker.

'Ja, de eerste som wel,' antwoordde ze. 'Maar er zijn er nog zes. En ik weet niet of mijn docent ze allemaal zo uitgebreid wil bespreken als jij nu doet.'

'Ik zou niet weten waarom niet.' Sandor keek haar vragend aan.

'Nou, hij eh... hij raffelt de uitleg vaak een beetje af.' Ze beet op haar lip. 'Hij is al wat ouder en volgens mij is hij inmiddels wel toe aan pensioen of een vrije dag in de week. Jij hebt er nog echt zin in.'

Hij schoot in de lach. 'Het zou ook wel sneu zijn als ik er nu al geen zin meer in had,' grinnikte hij. 'Ik ben net begonnen.'

'Zeg dat maar tegen de zus van Linda, mijn beste vriendin,' wierp Maaike tegen. 'Die zat twee jaar op de PABO en toen ze voor het eerst stage moest lopen op de basisschool liep ze na een week gillend weg en is ze met die studie gekapt.'

Sandor keek haar hoofdschuddend aan. 'Dat is jammer. Veel jonge mensen zetten niet door, maar als je eenmaal de eerste paar weken door bent is het echt een prachtvak, docent zijn.'

'Was dat voor jou ook zo dan?'

'Ja, eigenlijk wel. Die vorige school waar ik werkte als wiskundedoцент was een mavo-havoschool, en ik had geloof ik de meest ongemotiveerde mavoklas ooit voor mijn neus gekregen. Maar ik moet zeggen dat ze er aan het eind van het jaar allemaal beter voor stonden dan voorheen. Ze vonden mijn lessen inspirerend.'

'Dat kan ik me voorstellen. Je legt ook echt goed uit.' Shit, hoe vaak

had ze nu al “jij” tegen hem gezegd? Nou ja, zolang hij er niets van zei was het blijkbaar prima. Misschien waren de regels ook wat anders als iemand stagiair was en nog geen vaste aanstelling had.

‘Weet je wat?’ Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn. ‘Ik maak even foto’s van de rest van de toets. Je mag deze zelf niet mee naar huis nemen, maar als je toch nog vragen hebt kan ik er naar kijken voor je. Voor het geval de uitleg van meneer van Maanen niet helemaal aansluit bij wat je nodig hebt.’

Wauw. Verbaasd keek Maaïke toe hoe Sandor de daad bij het woord voegde en haar hele toets fotografeerde. Wanneer had ze ooit het gevoel gehad dat haar wiskundedocent zoveel moeite in haar stak? Juist. Helemaal nooit.

Inmiddels was het uur al bijna afgelopen. Zometeen moesten zij en Linda naar kunstgeschiedenis om bij meneer van Vliet, oftewel haar oom, een nieuwe opdracht in ontvangst te nemen. En daarna hadden ze wiskunde. Hopelijk kon ze meteen een herkansing met meneer van Maanen afspreken en er keihard voor gaan leren.

‘Heel erg bedankt,’ zei ze, en ze keek Sandor met een brede glimlach aan. ‘Ik heb er weer een beetje vertrouwen in. Veel succes met stage de komende maanden.’

‘Graag gedaan en ook bedankt.’ Hij legde de toets weer op de stapel. ‘Later vandaag kun je hem nogmaals inzien bij de docent zelf.’

Toen Maaïke weer bij haar tafeltje kwam staan om haar tas te pakken, keek Linda haar met een grote grijns aan. ‘Wat?’ vroeg ze.

‘Zo. Was het gezellig met meneer Farkas?’

‘Eh... hoezo?’ Ze voelde een blos omhoogkruipen.

‘Nou, het zag er behoorlijk knus uit. Ik heb je nog nooit zo aandachtig zien luisteren naar een wiskundeuitleg.’

Maaïke keek om zich heen. De rest van de klas besteedde geen aandacht aan hun gesprek, godzijdank. ‘Later,’ siste ze.

‘Bij tekenen, dus,’ concludeerde Linda. Bij Martijn van Vliet was er altijd meer ruimte om te kletsen in de les.

Samen liepen ze het lokaal uit. Meneer Batelaan keek hen streng aan toen ze hem passeerden. ‘Meiden, jullie moeten nog een onderdeel inhalen van voor de vakantie, hè. Dat bespreken we vanmiddag wel even.’

Oh ja. Ze hadden allebei de Cooptest gemist. Wat een doffe ellende was dat ook. Maaïke stak haar duim op naar meneer Batelaan en toen

liep ze snel de gang op en naar de trap die naar de eerste verdieping en Martijns lokaal leidde.

Binnen was het een drukte van jewelste. De radio stond aan en diverse leerlingen liepen door het lokaal met potten plakkaatverf. Toen Maaïke om zich heen keek, zag ze Martijn op een van de metalen kasten staan die tegen de muur stonden opgesteld. Hij had een grote stapel papier in zijn handen en Diederik stond er met een vuilnisbak onder. Aha, het was weer tijd voor de nieuwjaars schoonmaak. Of in elk geval de grote schoonmaak. Haar oom had de neiging om alle spullen die hij niet meer ogenblikkelijk nodig had op de kast te gooien of ergens in het materialenhok te laten verdwijnen. Dat wreekte zich na een tijdje wel en dan moest er opgeruimd worden.

‘Dag Martijn,’ riep Linda naar boven. ‘Ga je vanaf de kast lesgeven vandaag?’

‘Ja, ik kijk graag op jullie neer,’ lachte hij. ‘Gelukkig nieuwjaar nog trouwens.’ Hij gooide een laatste stapel papier met een doffe klap in de bak die Diederik open hield en liep toen naar de ladder toe die hij tegen de kast aan had gezet. Blijkbaar gaf hij toch liever les vanaf een veilige plek achter zijn bureau. Toen hij langs Maaïke liep, legde hij even een hand op haar schouder. ‘Hoe waren je toetsen?’

‘Kut.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik moet er twee herkansen.’

‘Maar de rest was goed?’

Martijn bekeek ook altijd alles van de zonnige kant. Hij vroeg nooit wat ze allemaal fout had gedaan, maar wat ze allemaal goed had gedaan. Ze glimlachte naar hem. ‘Ja, ik had voor Engels zelfs een negen. Maar het hoogste cijfer had ik voor jouw toets, uiteraard.’

Hij grinnikte. ‘Ja, je hebt dan ook fantastische begeleiding gehad in de tijd voor de toetsweek. Er werd zelfs voor je gekookt.’

Met een warm gevoel dacht ze terug aan de dinsdagavonden in november en december, toen ze bij Martijn en Yvonne had gegeten, met haar nichtje Nora gezellig naar tekenfilms keek en haar kleine neefje Sven zijn flesje gaf voor ze samen met Martijn de hoofdstukken voor de toetsweek doornam. Toegegeven, in dat opzicht had ze wel degelijk voordeel van het feit dat ze familie op school had. Geen enkele andere leraar zou anders zoveel tijd in haar steken qua persoonlijke begeleiding.

Martijn ging op zijn bureau zitten, zoals hij wel vaker deed, en startte de les. Op de beamer liet hij hen zien waar ze de komende maanden aan zouden gaan werken: een serie over de rol die dieren speelden in de mythevorming van verschillende volkeren. De mythe mochten ze zelf

uitzoeken. Linda had meteen inspiratie om iets met Griekse mythen en sagen te doen, en zelf zat Maaïke na te denken over de rol die de wolf speelde in verschillende religies en verhalen. De wolf... Ze moest meteen weer aan het Hongaarse woord *Farkas* denken. Kon ze maar illustraties maken voor het verhaal dat ze zelf aan het schrijven was, maar dat mocht natuurlijk niet. Ze had haar schrijfsels ook nog aan niemand laten lezen. Alleen Linda had het eerste hoofdstuk mogen zien.

‘Zo,’ zei haar vriendin, toen ze allebei papier hadden gepakt om te gaan werken aan voorbereidende schetsen. ‘Wat is er nou eigenlijk met die stagiair gebeurd?’ Haar ogen schitterden.

Maaïke beet op haar lip. ‘Hij vroeg me toch zo bezorgd of het wel goed met me ging? Nou, het ging echt níét goed. En ik wilde niet voor het oog van de voltallige klas in huilen uitbarsten, dus rende ik weg om buiten te gaan zitten, maar ik had per ongeluk mijn toets meegenomen naar het plein. Hij werd door Batelaan achter me aangestuurd. Hij troostte me en zei dat het heus wel goed zou komen. En daarna heeft hij me de eerste som opnieuw uitgelegd. Ik snap het nu wat beter.’

‘Is dat waarom je hem met zoveel adoratie in je ogen aankeek?’ grijnsde Linda.

Ze kleurde. ‘Deels. Ik ben hem dankbaar dat hij zoveel tijd en moeite in me stak en ik het nu ook echt beter begrijp. Maar inderdaad, hij is ook niet vervelend om naar te kijken.’

‘Ik dacht al dat hij jouw type was,’ plaagde Linda. ‘Hij lijkt precies op de held in dat boek van jou.’

Verdorie, ze had helemaal gelijk. In “De behekste bergen van Xalandria” zat een weerwolf die in menselijke gedaante zwart haar en groene ogen had. Uiteindelijk had ze hem Varg gedoopt, naar de Zweedse naam voor wolf, in plaats van Farkas, maar het scheelde niet veel. Het leek wel of haar boek *in real life* uitkwam, en Linda had het nog eerder door dan zij. Nou ja, Sandor zou wel niet echt een weerwolf zijn. ‘Nou en,’ zei ze somber. ‘Hij mag dan wel mijn type zijn, maar ik vast niet het zijne. Ik ben slecht in alles waar hij goed in is, te weten wiskunde en gym.’

‘Maar dan kan hij je held zijn en je altijd redden,’ fantaseerde Linda. ‘Geweldig toch?’

Maaïke rolde met haar ogen. ‘Dat kan ik dan ook wel bij hem doen, hem redden als hij er niet uit komt met zijn Duits. Daar is hij namelijk slecht in en ik goed.’

‘Nou, kijk eens aan. Wie weet gaat hij wel mee naar Zwitserland en kun je hem helpen met een schnitzel bestellen.’

Het idee dat Sandor mee zou gaan op schoolreis was niet vervelend. Oh god, ze liet zich helemaal meeslepen door de foute fantasie van Linda. Die vond het zo leuk dat ze nu iets met Finn had dat ze Maaïke ook aan de man wilde hebben. ‘Mag ik er even op wijzen dat ik hier op school zit en hij hier op school werkt?’ gromde ze. ‘Ik mag niet eens achter hem aan zitten.’

Linda haalde haar schouders op en wierp een steelse blik op Martijn. ‘Je oom heeft het ook gedaan. En dat is ook goed afgelopen.’

Maaïke kreunde inwendig. Ja, daar had Linda helemaal gelijk in. Toen haar oom een paar jaar geleden in scheiding lag, werd hij verliefd op een eindexamenleerling in zijn mentorklas. Yvonne Brandsma en hij hadden stiekem een relatie gehad toen Yvonne nog op school zat. En nu woonde hij met Yvonne samen en hadden ze samen een kind. Het was dus inderdaad meer dan goed afgelopen. Dat wilde echter niet zeggen dat zo iets nu met haar ook zou gebeuren. Linda liep ongeveer honderd stappen op de zaak vooruit.

‘Nou, misschien moet je dan nog eens met Arjan uitgaan,’ gooidde Linda het over een andere boeg. ‘Hij vindt je nog steeds leuk.’

Nu kreunde Maaïke hoorbaar. ‘Ja, maar ik hem niet. Het was meer een zomerliefde, niets serieus.’ Helemaal waar was dat niet. Ze was wel degelijk verliefd geweest op Arjan, maar hij leek er alleen maar op uit te zijn haar zo snel mogelijk het bed in te krijgen. En toen ze eenmaal had toegegeven, was het eigenlijk behoorlijk tegengevallen. Hij dacht alleen maar aan zichzelf, leek het wel. Ze had er geen klap aan gevonden en toen ze het “probleem” eens ter sprake bracht dat het alleen maar om hem draaide, lachte hij haar commentaar weg. Nee, daar begon ze niet meer aan. Met Linda had ze het er eigenlijk nooit over gehad, dus ze wist niet of het normaal was dat seks vooral om de man draaide. Wie weet deed iedereen het wel zo als Arjan.

‘Meiden, werken jullie wel even door?’ spoorde Martijn hen vriendelijk aan. ‘Kletsen kan in de pauze ook nog, hè.’

‘Sorry,’ mompelden ze in koor. Ze hadden inderdaad nog niet veel gedaan.

NA HET BLOKUR TEKENEN EN KUNSTGESCHIEDENIS WAS HET KLEINE PAUZE. Maaïke en Linda liepen samen met wat andere mensen van hun klas naar de aula.

‘Hé, kijk, ze hebben nog olieballen,’ riep Viola uit toen ze het bord met dagelijkse kost in de kantine zag staan. ‘Ik ga er eentje nemen.’

‘Yes!’ klonk Linda verheugd. ‘Ik ook.’ Ze draaide zich naar Maaïke toe. ‘Wil jij er ook een?’

‘Nee, bedankt. Ik houd het bij een plak ontbijtkoek.’ Ze kon geen oliebol meer zien na al het gefeest in de kerstvakantie. Haar vader bakte altijd een hele stapel en aangezien ze een aantal dagen in de vakantie bij haar moeder en haar nieuwe vriend was geweest, had ze daar óók weer olieballen moeten eten om niet onbeleefd te zijn.

Diederik en Boris liepen naar de andere kant van de aula om met een groepje jongens te praten dat ze van voetbal kenden. Arjan stond er ook bij, zag Maaïke in een flits. Ze zag zijn roodblonde haar boven de anderen uitstekend omdat hij nogal lang was. Hij probeerde haar aandacht te trekken door te zwaaien, maar daar had ze geen trek in. Ze keek weg en speurde de aula af op zoek naar een tafel die nog vrij was. Dan kon ze daar zo met Viola en Linda gaan zitten.

Even later zat ze ergens in de hoek bij het raam. Na de pauze zou ze een blokkur wiskunde hebben en ze zag er nu al als een berg tegenop. De twee uur daarna waren ingeroosterd voor gymnastiek, samen met de helft van 6V2 waar Arjan ook bij zat. Maandag was qua vakken haar minst favoriete dag in het rooster. De CKV-les maakte gelukkig iets goed.

Aan de andere kant van de aula zag ze Batelaan lopen met zijn nieuwe stagiair naast zich. Hij gebaarde druk om zich heen om Sandor Farkas waarschijnlijk van alles uit te leggen over de school. Het viel Maaïke nu pas op dat de nieuwe leraar behoorlijk lang was. Ze had de beste man natuurlijk steeds alleen maar zien staan als zij zat, of zien zitten als zij stond. Of ze hadden allebei gezeten. Nu Sandor naast haar mentor liep zag ze dat hij minstens een halve kop groter was dan Batelaan. Hij was ook een stukje breder gebouwd. Ze volgde Sandor met haar ogen en moest zichzelf tot de orde roepen toen haar blik naar zijn smalle heupen en mooi gevormde achterwerk gleed. Linda had gelijk: hij was inderdaad helemaal haar type, maar dat gold vast wel voor meer meiden op school.

‘Zo, wie zit jij zo glazig aan te staren?’ Viola plofte naast haar neer met een grote oliebol op een servet. Ze volgde Maaïkes blik. ‘Oh, meneer Farkas. Mjam. Verboden terrein, helaas.’

‘Inderdaad.’ Viola begreep tenminste nog dat er regels waren. ‘Wat had jij eigenlijk voor wiskunde?’

‘Eh, een zeven. Blij toe, want ik dacht dat ik die toets verpest had.’ Viola kletste vrolijk verder over haar vakantie, aangevuld door Linda, die er even later ook bij kwam zitten. Toen de bel ging, liepen ze met zijn drietjes naar het wiskundelokaal, waar meneer van Maanen al op de klas zat te wachten. Zou hij altijd pauze in zijn lokaal houden? Maaïke wierp een blik op zijn vermoeide gezicht en vroeg zich af of hij überhaupt wel vakantie had gehad. De donkere kringen onder zijn ogen spraken boekdelen. Ook al noemden de meeste leerlingen hem achter zijn rug “De Izegrim”, ze kreeg toch wel een beetje medelijden met hem.

‘Beste 6V3,’ begon hij, toen iedereen eenmaal zat. ‘Ik ben best wel tevreden over jullie toets, maar sommige mensen zullen hem willen herkansen. Ik ga deze les besteden aan het nabespreken van de toetsen, dus let goed op.’

Maaïke deed haar uiterste best om haar hoofd bij de uitleg te houden. Meneer van Maanen legde de eerste som op zo’n ingewikkelde manier uit dat haar hoofd ervan tolde. Dat had Sandor toch een stuk beter gedaan. De tweede som ging gelukkig wel, maar de rest ging compleet aan haar voorbij. Ze hoopte maar dat hij één-op-één beter zou uitleggen...

Aan het eind van de les bleef ze samen met Kim en Marianne bij het bureau staan om een herkansingsafpraak te maken. De toets zou op maandag over twee weken plaatsvinden, een paar dagen voor de skireis zou vertrekken. Oh god, als ze het nu de tweede keer maar beter zou doen, anders zou haar vader haar op de valreep nog terugtrekken van die reis. De andere twee meiden hadden beide een vijf gehaald en gaven eerlijk aan niet goed genoeg voor de toets te hebben geleerd. Zij had echt extra hulp nodig.

‘Meneer,’ vroeg ze aarzelend, toen Marianne en Kim al weg waren gelopen voor de grote pauze. ‘Zou ik alstublieft een paar middagen bijles mogen? Ik heb echt heel hard geleerd voor deze toets, maar ik snap het gewoon niet.’

Meneer van Maanen keek haar ernstig aan. ‘Ik zou je graag helpen, maar ik ga vanaf deze week minder werken. Mijn moeder is nogal ziek en ik heb speciaal verlof opgenomen om haar te kunnen helpen thuis te blijven wonen. Meneer Slierendrecht heeft me elke dag maar tot twee uur ’s middags ingeroosterd en dat blijft zeker tot eind februari zo.’

‘Oh.’ Maaïke staarde hem in paniek aan. ‘Maar wie moet ik dan om hulp vragen? In mijn eentje lukt het nooit.’ Nu snapte ze ook waarom haar docent wiskunde er zo moe uitzag. Hij had zorgen aan zijn hoofd.

‘Als ik jou was, zou ik me inschrijven voor de bijlessen van school,’ stelde hij voor. ‘Twee middagen in de week, en het is niet zo duur. Dat wil je vader vast wel betalen.’ Terwijl hij de woorden sprak, pakte hij zijn tas in. ‘En tijdens de les mag je natuurlijk ook dingen vragen. Ik zie je woensdag weer!’

Toen was hij de deur uit en stond Maaïke met opnieuw opwellende tranen in haar ogen in het verder lege lokaal. Ze balde haar handen tot vuisten. Hij had gemakkelijk praten. Als ze haar vader moest vragen of hij bijles wilde betalen, moest ze hem ook opbiechten waarom het nodig was. Dan moest ze hem vertellen over die 3,3 en dan kon ze de komende maanden alle leuke dingen wel op haar buik schrijven. Waarom was het leven zo oneerlijk?

Ze wist dat Linda beneden op haar zat te wachten, maar ze kon zich er niet toe brengen om nu al naar de aula te gaan. Besluiteloos bleef ze voor het lokaal staan en keek naar links. Misschien moest ze even naar Martijn lopen en bij hem uithuilen. Haar oom bleef in de grote pauze vaak in zijn lokaal zitten als er nog leerlingen bezig waren. Dat nam ze dan wel op de koop toe. Ze wilde gewoon even iemand die haar zou troosten en met een oplossing zou komen.

Net toen ze zich in beweging had gezet en de gang in liep, hoorde ze achter zich een stem. ‘Hé, kun je naar de aula gaan, alsjeblieft?’

Die stem herkende ze inmiddels. Donker en een beetje schor. Bedremmeld draaide ze zich om en keek in de groene ogen van meneer Farkas, die in het trappenhuis was opgedoken dat direct naast het wiskundelokaal lag. ‘Ik... ik wilde even naar het lokaal van mijn oom,’ haperde ze.

Hij liep de gang in en bleef voor haar staan. ‘Maaïke,’ zei hij. Het deed haar stom genoeg plezier dat hij nu haar naam al zo goed kende. Met kloppend hart keek ze naar hem op. Ze had het goed gezien: hij was inderdaad lang. Sandor stak bijna een hele kop boven haar uit. ‘In de pauzes willen ze niet dat er leerlingen over de gang lopen.’

‘Ja, dat weet ik, maar...’ Ze beet op haar lip.

Blijkbaar zag hij aan haar gezicht dat er iets was. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij. ‘Heb je al wiskunde gehad?’

‘Ja, en mijn leraar kan helemaal niet helpen,’ barstte ze uit. ‘Daar kan hij ook niks aan doen, want het is vanwege familieomstandigheden, maar nu moet ik verplicht bijles nemen op school en als ik mijn vader vertel waarom hij daarvoor moet betalen, gaat hij helemaal uit zijn stekker. Dat weet ik nu al.’ Verdomme, ze voelde alwéér tranen in haar ogen.

Waarom moest ze elke keer als ze voor de neus van deze man stond janken als een klein kind?

‘Weet je het zeker?’ vroeg Sandor aarzelend. ‘Hij snapt toch ook wel dat je niet expres een laag cijfer haalt?’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Hij denkt dat ik alles moet kunnen oplossen als ik maar hard genoeg werk. Mijn oom begrijpt me tenminste. Die werkt hier ook, hij geeft CKV.’

Aan Sandors blik zag ze dat hij één en één bij elkaar optelde. ‘Martijn van Vliet is jouw oom,’ concludeerde hij. ‘Ik heb hem nog niet persoonlijk gesproken, maar hij lijkt me een aardige man. Kan hij je niet helpen?’

‘Niet met wiskunde. En ook niet met mijn vader. Ze liggen elkaar niet zo.’

‘Luister.’ Hij legde een hand op haar schouder en keek haar ernstig aan. ‘Ik doe het wel. Oké? Ik heb elke middag tijd en ik ben toch een soort van je derde mentor doordat ik stage loop bij meneer Batelaan. Dan hoef je niets tegen je vader te zeggen en haal je voor die herkansing gewoon een prachtcijfer.’

Maaïke keek hem verbluft aan. ‘Wil je dat echt doen?’

Hij glimlachte. ‘Tuurlijk. Dat staat toch fantastisch op mijn CV?’

‘Nou, als je me zover kunt krijgen dat ik een prachtcijfer voor wiskunde haal schrijf ik persoonlijk een aanbevelingsbrief voor je,’ flapte ze eruit. ‘Die kun je dan mooi bij je CV voegen. Ik ben echt een wandelende ramp, dan weet je dat alvast.’

Sandor schoot in de lach en het vrolijke geluid leek zich diep in haar buik te nestelen. ‘Uitdaging aanvaard,’ antwoordde hij. ‘En nou niet meer zo jezelf de put in denken, oké? Het komt wel goed.’

‘Oké.’ Ze haalde diep adem. ‘Het komt goed.’

‘En wil je dan nu naar de aula gaan? Ik wil natuurlijk niet dat er tijdens mijn allereerste surveillancebeurt al leerlingen zijn die helemaal niet luisteren,’ vervolgde hij met een grijns.

Ze lachte ook. ‘Ja, is goed.’ Ze hoefde Martijn nu toch niet per se meer te spreken. Meneer Farkas had als een ware superheld haar hele dag gered. Of eigenlijk haar leven van de komende maanden. ‘Heel erg bedankt alvast.’

‘Tot straks,’ riep hij haar nog na. ‘We kunnen meteen na de gymles even gaan zitten.’

HOOFDSTUK 3

De grote pauze was al bijna afgelopen toen Maaïke zich bij Linda, Finn, Viola en Metha aan een tafeltje had gevoegd, dus veel had ze niet meer kunnen vertellen. Haar vriendinnen wisten nu in elk geval dat ze bijlessen zou krijgen en een voldoende voor de toets móést halen omdat ze anders niet meer mee mocht naar Zwitserland.

‘Ik wist niet dat jouw vader zo streng was, joh,’ zei Metha een beetje ontdaan, toen ze naar hun locker liepen om hun gymspullen te pakken. ‘Vervelend voor je.’

Maaïke had het er ook niet vaak over, behalve met Linda. Ze schaamde zich ervoor. Nadat haar moeder ergens anders was gaan wonen, wilde haar vader alles veilig en beheersbaar houden. Hij wilde nooit meer opnieuw zo verrast worden door het leven. Helaas was hij een complete *control freak* en was zij daar het slachtoffer van.

Ze kleedden zich om in de dameskleedkamer en stonden even later op een rijtje in de zaal. Meneer Batelaan vertelde opnieuw iets meer over meneer Farkas aan de klas, omdat er vanochtend niet veel gelegenheid was geweest om te vertellen wat hij de rest van het jaar zou gaan doen. Sandor bleek op donderdag officieel de gymles over te nemen van Batelaan, zodat hij genoeg leservaring zou krijgen. In twee andere groepen zou hij ook zelfstandig voor de klas staan. ‘En hij zal ook met ons meegaan op schoolreis,’ onthulde hun mentor. ‘Hij is namelijk heel goed in skiën, dus hij gaat de gevorderden een aantal lessen geven.’

Maaïkes hart maakte een sprongetje. Dus hij ging een hele week met

hen mee op stap. Naast zich hoorde ze Linda grinniken. Haar voorspelling kwam gewoon uit! 'Wij gaan nog een paar keer in de Uithof oefenen voor het eind januari is, goed?' stelde ze voor aan haar vriendin.

'Wat, wil je geen nieuwe dingen leren van meneer geile Hongaar?' mompelde Linda zachtjes, terwijl ze naar de bank liepen. Uiteraard werd er weer trefbal gespeeld en moesten er teams gekozen worden.

Maaike werd rood. 'Ik krijg ook al wiskundeles van hem. Als het even kan, wil ik niet in zijn herinnering blijven hangen als de grootste kneus ooit, omdat ik niks presteer.'

'Meneer Batelaan,' riep Sandor op dat moment door de zaal, 'wat zou u ervan zeggen als we zelf ook meededen? Dan worden wij de aanvoerders van een team en delen we de klas door tweeën.'

Meneer Batelaan keek zijn stagiair aan alsof die helemaal gek was geworden.

'Jaaaaa!' brulden een paar jongens. 'Wat een goed idee, meneer Farkas.'

Maaike vond het ook een geniaal idee. Hun leraar deed meestal helemaal niet mee aan de les; hij gaf alleen aanwijzingen. Nu moest hij zelf ook meespelen en ze kon zich nu al voorstellen dat er een paar leerlingen waren die er maar al te zeer naar uitkeken een bal naar zijn hoofd te smijten.

'Nou... oké dan.' Hun mentor begreep dat hij niet kon weigeren na die enthousiaste reacties.

Sandor keek de zaal in. 'Ik stel voor dat we om en om tellen, dus één, twee, één, twee...' Hij wees de leerlingen een voor een aan. 'Als je nummer één bent, kom je bij mij. Ben je twee, dan zit je bij meneer Batelaan in het team.'

Shit, nu zat ze bij Batelaan en niet samen met Linda. Aan de andere kant was dit systeem wel zo eerlijk. Normaalgesproken werd Maaike altijd als een van de laatsten gekozen omdat ze nou eenmaal een klungel was als het op balsport aankwam. Als laatste op de bank blijven zitten was geen lolletje.

Het spel begon en verbazingwekkend genoeg vond Maaike het eigenlijk best leuk. Er hing een heel andere sfeer nu de leraren ook meededen en bekogeld mochten worden. Er klonk gejoel op toen meneer Batelaan werd getroffen door Arjan en hij op de bank moest gaan zitten. Hij keek met een grote grijns naar Maaike, alsof die in bewondering aan zijn voeten moest neervallen door de voltreffer op hun leraar, en probeerde vervolgens Boris af te gooien. Die was te snel

voor hem. Maaïke begon steeds langzamer te rennen, want ze werd doodmoe van het heen- en weergespring om buiten het bereik van het andere team te blijven.

Uiteindelijk werd ze door een van de meiden in het andere team afgegooid en mocht ze op de bank gaan zitten. Meneer Farkas, die ook al af was, stond een paar meter ernaast met een tevreden grijns te kijken hoe de paar overgebleven leerlingen zich een slag in de rondte werkten om buiten het bereik van de bal te blijven.

Vanuit haar ooghoek zag ze hoe Arjan opstond van zijn plek op de bank en naar haar toe liep. 'Zo, ben je gewoon langer in het veld blijven staan dan ik?' vroeg hij plagend. 'Dat doe je goed, van Vliet.'

'Ja, ik kan meer dan je denkt,' antwoordde ze zuur. 'Waarom kwam hij naast haar zitten?'

'Dat geloof ik graag.' Hij legde een arm om haar schouders. 'Hé, kom je vanavond langs? We gaan gourmetten met een paar gasten van voetbal.'

Ze wurmde zich onder zijn arm vandaan. 'Nee, sorry. Ik kan niet.'

Onvermoeibaar trok hij haar weer tegen zich aan. 'Ach, kom op, even maar. Je kunt ook alleen iets komen drinken? Je bent al achttien, dus nu mag het.' Van de zomer had hij haar ook al aan het bier willen krijgen, maar toen had ze nee gezegd. Eigenlijk had ze niet zoveel op met dronken worden, als ze eerlijk was.

'Nee hoor, dank je.'

'Ach kom op, doe niet zo flauw.'

'Arjan, ik zeg toch nee?' Ze trachtte weg te schuiven, maar hij liet niet los.

Plotseling stond meneer Farkas naast hen. 'Kun je op je eigen plek gaan zitten?' vroeg hij koeltjes aan Arjan.

'Hoezo eigen plek? Ik heb geen eigen plek,' antwoordde Arjan uitdagend. 'Bij gym mag je overal zitten, hoor.'

'Ja, maar niet overal áánzitten, geloof ik.' Sandor trok een wenkbrauw op. 'Je bent nogal handtastelijk, vriend.'

Arjan verstijfde. 'Ik ben uw vriend niet,' zei hij langzaam. 'En dit is mijn vriendin, dus waar bemoeit u zich mee?'

'Oh, dus ik heb het me gewoon verbeeld dat ze net zei: "Arjan, ik zeg toch nee?" Of vind je dat te subtiel om te begrijpen?'

Maaïke hield haar adem in. Arjan en Sandor keken elkaar aan met blikken die konden doden. 'Hij is mijn vriend niet,' zei ze schor. 'Arjan, hoepel alsjeblieft op.'

‘Oh, ben ik je vriend niet?’ Hij draaide zijn gezicht naar haar toe. ‘Van de zomer zei je nog wat anders.’

‘De zomer is al vier maanden voorbij, lul,’ tetterde Viola vanaf haar plek een paar meter verderop. Ze nam nooit een blad voor haar mond, dus nu ook niet. ‘Laat haar met rust. Je hoort toch wat de leraar zegt?’

Arjan stond met een ruk op en beende weg om helemaal aan de andere kant van de zaal te gaan zitten. Dit gevecht kon hij niet winnen. Maaïke schonk Viola een dankbare blik en keek toen een beetje beschaamd omhoog naar Sandor. Die keek Arjan met een grimmige blik na en glimlachte naar Viola toen die naast Maaïke kwam zitten om haar gerust te stellen.

‘Maaïk, doet hij dat vaker?’ vroeg ze zachtjes, maar dringend.

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nou ja, niet zo opdringerig. Hij is gewoon nog boos dat het uit is. Ik heb zijn eer gekwetst of zo.’

Viola rolde met haar ogen. ‘Is hij opgegroeid in de middeleeuwen?’

‘Dat zou best kunnen.’

‘Nou, ik zal hem zo nog even heel duidelijk aan zijn verstand peuteren dat hij zijn vijf minuten lol in het vervolg ergens anders moet gaan halen. Echt hoor.’

Maaïke keek Viola aarzelend aan. ‘Vijf minuten?’

‘Oh, was hij er een van de lange adem?’ Viola keek Maaïke met haar ogen dik aangezet met eyeliner ondeugend aan.

‘Ehm, nee.’ Ze werd rood. ‘Juist niet.’

Viola was even helemaal stil. ‘*Girl, you deserve so much better,*’ fluisterde ze toen met een Oprah-stem. ‘Nooit meer terugnemen, die gast.’

Nou, nu had ze in elk geval antwoord op de vraag of iedere man het deed zoals Arjan. Ze had het alleen wel fijn gevonden als de nieuwe stagiair er niet ook van mee had kunnen genieten. Sandor Farkas deed zijn uiterste best om niet mee te luisteren met hun gesprek, maar aangezien hij er pal naast stond en ook niet meteen als een bezetene weg kon springen, had hij alles kunnen horen. Fijn. Hij moest nu wel een heel rooskleurig beeld van haar hebben. Ze kon niet rekenen, niet gymmen en ze had alleen maar met losers gedate.

Met een ruk stond ze op om naar de kleedkamer te lopen. ‘Even wat drinken,’ verklaarde ze. Op weg naar de kleedkamer sprong Linda op van haar plekje naast Finn en liep met haar mee. Het spel was nog steeds niet afgelopen, dus ze konden wel even een paar minuten weg.

‘Wat deed Arjan?’ viel ze meteen met de deur in huis. ‘Ik kon het niet goed zien.’

‘Niks bijzonders. Hij bleef gewoon een arm om me heen slaan terwijl ik zei dat ik er geen zin in had.’ Maaïke haalde haar schouders op.

‘Zeker weten? Meneer Farkas ging er zo fel op in.’

Ja, dat was inderdaad zo geweest. Nu Maaïke erover nadacht, was Arjan inderdaad best grensoverschrijdend bezig geweest door helemaal niet naar haar te luisteren. Het leek allemaal onschuldig omdat hij haar niet echt “lastigviel” in de ergste zin van het woord, maar ze had zich wel in het nauw gedreven gevoeld. De sfeer was niet prettig geweest en hun nieuwe leraar had er meteen werk van gemaakt. ‘Arjan is gewoon een lul,’ zei ze op vermoeide toon. ‘Hij wil geen nee horen. Heel eerlijk gezegd was hij ook altijd al zo aan het drammen over seks, terwijl ik er nog niet aan toe was.’

Linda keek haar geschokt aan. ‘Dat heb je helemaal nooit gezegd.’

‘Nee. Ik schaamde me er een beetje voor.’

‘Waarvoor dan? Waarom zou jij je ergens voor moeten schamen?’

Maaïke zuchtte. ‘Nou ja, dat ik het rustig aan wilde doen. En dat ik het toen maar voor hém heb gedaan.’

Haar beste vriendin pakte haar bij haar schouders. ‘Luister eens goed naar me. Jij bent goed zoals je bent. Dus als jij het rustig aan wil doen, moet degene die van jou houdt dat accepteren. En als je dan toch over je eigen grenzen heengaat om een ander een lol te doen, hoef je je ook niet te schamen. Dat is gewoon een les voor de volgende keer.’

‘Er komt geen volgende keer meer met Arjan, geloof mij maar,’ riep Maaïke.

‘Dat bedoelde ik ook niet.’ Linda grijnsde. ‘Gewoon, de volgende keer met iemand anders.’ Ze sloeg een arm om Maaïke heen. ‘Kom op, we moeten terug naar de zaal. Batelaan wilde iets met bokspringen doen, geloof ik. En we moeten met hem nog een afspraak maken voor die inhaaltest.’

Oh ja, de Coopertest. Daar zag ze ook als een berg tegenop, maar het moest gebeuren. Maaïke liep de zaal weer in en bleef aan Linda’s rechterkant lopen zodat ze haar vriendin een beetje als schild gebruikte voor de leerlingen die links op de bank zaten. Arjan zou haar aandacht wel weer willen trekken. Toen ze echter schuchter opzij keek en hem zag zitten, keek hij expres strak langs haar heen. Meneer Farkas stond nu bij het groepje jongens en hield Arjan nauwgezet in de gaten. Maaïke glimlachte tegen wil en dank. De rest van de gymles zou Arjan haar vast niet meer lastig vallen, en hopelijk daarbuiten ook niet.

. . .

NADAT DE GYMLES AFGELOPEN WAS, liepen Linda en Maaïke naar meneer Batelaan om hun telefoon en sleutels uit het mandje te halen waar iedereen altijd zijn spullen in moest doen voor de les startte.

‘Dames, jullie kunnen vrijdagmiddag komen,’ zei hij met een blik op zijn agenda. ‘Kwart voor drie.’ Dan waren ze allebei klaar met hun lessen.

Linda keek de gymdocent verbaasd aan. ‘Maar dan werkt u toch niet?’

‘Nee, maar meneer Farkas wel. Die is hier op vrijdagden aanwezig om andere collega’s te helpen en eventueel inhalers bij te staan.’

Maaïkes blik gleed onwillekeurig naar de stagiair, die aan de andere kant van de zaal bezig was de ringen weer netjes naar een kant van de zaal te takelen. Onder zijn toezienend oog zou ze zich dus de longen uit het lijf moeten rennen. Godzijdank hoefde ze het in elk geval niet alleen te doen, want Linda was er ook nog.

Het was gelukkig niet zo druk bij de douches. Aangezien hun klas hierna geen les meer had, gingen de meeste meiden gewoon naar huis om te douchen. Maaïke besloot er wel even onder te springen, want ze had geen zin om straks bezweet in die bijles wiskunde te zitten. Waar zou Sandor Farkas eigenlijk op haar wachten? Daar had ze helemaal niets over afgesproken.

‘Ik ga, Maaïk!’ toeterde Linda, die wel thuis ging douchen. ‘We bellen vanavond nog wel even, goed?’

‘Yes, doen we.’

Ze kleepte zich aan en propte haar vuile gymkleren in haar tas. Daarna kamde ze haar haren voor de spiegel en keek zichzelf peinzend aan. Misschien toch nog wat nieuwe mascara op? Ach nee, Sandor keek toch niet op die manier naar haar, of ze nou wel of geen make-up op had. Zij was net zo goed verboden terrein voor hem als hij voor haar.

‘Tot morgen, Vlietje,’ riep Viola, die als een van de laatsten de kleedkamer uitstapte.

‘Doei Viool,’ riep ze terug. Met een zucht stopte ze haar borstel weg en liep toen ook de kleedkamer uit. Eerst maar eens naar de aula...

HOOFDSTUK 4

Enemaal daar aangekomen zag Maaïke hem meteen zitten. De middagzon viel op het tafeltje aan het raam waar hij had plaatsgenomen en speelde over de krullerige lokken die over zijn voorhoofd vielen. Hij had een stapel boeken naast zich neergelegd en zat iets te lezen op zijn mobiel, maar toen ze een paar stappen in zijn richting zette, keek hij op alsof hij haar blik gevoeld had. Hij glimlachte en die scheve lach benam haar even de adem. Verdomme, hij was écht mooi. En hij lachte zo lief naar haar. Linda met haar stomme gepraat ook... Een blos kleurde haar wangen toen ze de tafel naderde en opnieuw moest denken aan het feit dat hij verboden terrein was.

‘Ik heb het nog helemaal warm van gym,’ gaf ze snel als smoes terwijl ze ging zitten. ‘Dat was best een pittige les.’

Meneer Farkas grinnikte. ‘Ik denk dat iedereen sneller liep bij trefbal omdat de leraren meededen. Was een goed idee, toch?’

‘Ja, dat wel.’ Ze lachte ook. ‘Moeten we vaker doen.’

‘Nou, donderdag wilde ik eigenlijk gaan apenkooien. Het kost wel veel tijd om klaar te zetten en op te ruimen, maar ik vind het zo leuk om te doen.’

‘Ik ook.’ Een van de weinige dingen die ze leuk vond bij gym, zelfs.

‘Laten we dan nu maar even kijken naar iets wat je niet zo leuk vindt.’ Hij trok een gezicht en haalde een opschrijfblok tevoorschijn uit de stapel die hij naast zich op tafel had gelegd. ‘Je toets, waar ik gelukkig foto’s van heb gemaakt.’

‘Heb je... ehm, kunt u... misschien is het handig als ik die foto’s ook heb?’ stotterde Maaïke, die zich weer in allerlei bochten wrong bij het aanspreken van “meneer de geile Hongaar”.

Hij keek haar aan met die intens groene ogen van hem. ‘Zeg maar jij. En Sandor.’

Maaïke keek hem beduusd aan. ‘Weet u... weet je het zeker?’

‘Ja hoor. Ik ben vierentwintig, ik overleef het wel,’ zei hij met een plagende grijns. ‘Maar in de les wil ik graag aangesproken worden met u en meneer. Anders ben ik meteen mijn overwicht kwijt.’

‘Dat kan ik me niet voorstellen,’ flapte ze eruit.

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Want?’

‘Nou, omdat je best wel autoritair bent. Je gaf Arjan ook meteen op z’n nummer enzo.’

Zijn blik werd donker. ‘Nou en of. Die gozer moet echt eens wat manieren leren. Hij gaat over grenzen heen. Sorry, ik weet dat hij je ex is, maar ik heb een hekel aan dat soort jongens.’

‘Ik inmiddels ook,’ knikte Maaïke. Het laatste wat ze wilde was dat Sandor dacht dat ze nog steeds een zwak voor Arjan had. Al zou dat wel niet, na die confrontatie in de gymzaal.

‘Goed zo.’ Hij keek haar ernstig aan. ‘En als hij je nog eens lastigvalt, moet je het aangeven, dan doen we er iets aan. Meneer Batelaan, mevrouw Visser en ik. Goed?’

Maaïke beet even op haar lip en knikte toen. ‘Goed.’

‘En dan nu. Je nummer.’ Hij hield zijn telefoon in de aanslag en keek haar vragend aan.

Ze voelde alwéér een enorme blos opkomen. Oh ja, ze had om die foto’s van haar toets gevraagd. Braaf noemde ze de cijfers van haar mobiele nummer op en even later kreeg ze een vijftal foto’s binnen op Whatsapp. Meteen sloeg ze zijn nummer op onder ‘Sandor Farkas’. Veel tijd om stil te staan bij zijn geweldige profielfoto had ze niet, want hij vroeg haar meteen ook of ze haar wiskundeboek, schrift en werkboek erbij kon pakken. Maaïke zocht verwoed in haar tas en besloot toen maar de hele stapel boeken eruit te halen en bovenop zijn boeken te leggen. Met de eerste foto op haar scherm schreef ze mee toen hij alles nog een keer uitlegde met behulp van de relevante hoofdstukken en oefeningen in het werkboek.

‘Waarom heb je oefening 35 niet?’ vroeg hij, toen ze de bewuste pagina opzocht.

Maaïke keek betrappt op. ‘Ik was ziek toen we die moesten maken,’

mompelde ze. 'En daarna had meneer van Maanen geen tijd meer om het uit te leggen.'

'Wat, terwijl je het wel vroeg?' Sandor keek haar verbaasd aan.

'Ja. Hij zei dat de antwoorden ook achterin staan en dat ik het daar wel even kon opzoeken.'

'Maar daar heb je toch niets aan?'

'Vertel mij wat,' gromde Maaïke. 'Ik heb niet voor niets een 3,3 voor dit tentamen.'

Hij leunde achterover in zijn stoel en schudde langzaam zijn hoofd. 'Dat is niet oké. Hij zou daar gewoon tijd voor moeten maken.'

'Ja, maar dat doen oudere leraren niet zo vaak,' reageerde Maaïke verbitterd. 'Die hebben er geen zin meer in. Dat jij dit nu wilt doen voor mij... voor ons, bedoel ik... Dat is best wel uniek. Mevrouw Visser is ook zo, die doet echt haar best voor de leerlingen.'

'Dan is er behoorlijk wat werk aan de winkel,' concludeerde Sandor. 'Hoe zit het met de oefeningen op bladzijde zestig, heb je die wel?'

Ook daar bleek Maaïke er twee van te missen. Hoe langer ze met Sandor zat, hoe beter ze begreep waarom ze deze toets verknald had. Het was niet alleen omdat ze het moeilijk begreep, het was ook omdat ze bepaalde lessen gemist had en de docent daarna gewoon doorgewalst was omdat het programma nu eenmaal af moest. Hij schreef een aantal dingen voor haar op en ze pende ijverig mee. Ze waren net bij de laatste som van de toets aangekomen toen Maaïkes telefoon vibrerend tot leven kwam. Haar vader belde haar op!

Met het zweet op haar voorhoofd nam ze op. 'Hé pap. Ja, ik ben nog op school. We moesten nog wat toetsen nabespreken. Nee, natuurlijk heb ik geen straf. Ik kom zo naar huis.' Ze voelde Sandors blik op zich rusten en wenste dat hij er niet elke keer getuige van was als ze door anderen op haar kop werd gezeten. Nu dit weer.

Met een nijdig gebaar stopte ze haar telefoon weg. 'Ik moet er vandoor,' zei ze met een zucht. Ze zou nu toch niet meer rustig kunnen luisteren, want ze wist dat haar vader zat te wachten en alles wilde weten over de toetsweek.

Sandor knikte. 'Je pa?'

'Yep.'

Hij pakte de stapel boeken van tafel en gaf Maaïke haar gedeelte terug. 'Het is ook al bijna halfvijf,' merkte hij op. 'Ik snap wel dat hij bezorgd is.'

Jemig, zo laat al? Maaïke schrok ervan. Ze had zo geconcentreerd

zitten werken dat ze niet meer op de tijd had gelet. 'Ja, dan moet ik zeker naar huis. Heel erg bedankt dat je zoveel tijd aan me besteedt.' Ze keek Sandor dankbaar aan.

'Graag gedaan. En we zijn nog niet klaar. Morgenmiddag weer?'

'Heb je daar dan tijd voor?' vroeg Maaïke aarzelend.

'Daar maak ik tijd voor. We moeten nu doorpakken, anders is mijn uitleg misschien weer weggezaakt.'

'Oké! Nou, super. Ik ga dan maar.' Nog steeds kon ze niet helemaal geloven dat een docent zoveel tijd in haar zou steken.

'En ik ga mee,' zei hij, terwijl hij zijn boeken in zijn tas stopte. 'Ik ben ook met de fiets gekomen.'

Samen liepen ze naar buiten, langs meneer van Zanden die op het punt stond de school te sluiten. Zelfs de schoonmakers waren al bijna klaar. Maaïke zwaaide vrolijk naar de conciërge en stevende daarna op haar fiets af. 'Tot morgen,' riep ze naar Sandor, die doorliep naar een herenfiets in de stalling aan de andere kant.

'Yes, tot morgen.'

Ze fietste het plein af en sloeg linksaf op weg naar het Statenkwartier. Achter zich zag ze ook meneer Farkas linksaf slaan. Hij bleef achter haar fietsen, merkte ze, en toen dat ongeveer vijf minuten had geduurd haalde hij haar in en kwam naast haar fietsen.

'Zeg, volgt u mij soms?' vroeg Maaïke plagend. 'Ik heb toch al tot morgen gezegd?'

Hij schoot in de lach. 'Ik moet ook deze kant op. Waar woon jij?'

'De Ten Hovestraat, in het Statenkwartier.'

'Oh. Ik op de Van Hoornbeekstraat.'

Maaïke staaarde hem verbaasd aan. 'Dat is maar één straat verderop.'

'Nou, dan hadden we niet eens afscheid hoeven nemen,' grinnikte hij. 'Sorry, ik had geen idee dat we bijna burens zijn. Ik woon hier net, dus ik ken Den Haag nog niet zo goed.'

'Waar woonde je hiervoor dan?'

'Ik ben opgegroeid in Gouda. Daar heb ik mijn eerste stage ook gelopen, op mijn eigen oude middelbare school. De meeste leraren die ik op de havo heb gehad werkten er nog. Nu wilde ik weleens een uitdaging op een plek waar ik nog niemand ken.'

Ze kletsten nog wat meer over de oude school van Sandor en zijn huidige opleiding. Wiskunde had hij vorig jaar al afgesloten, maar gymnastiek nog niet.

‘Wil je nou zeggen dat je twee studies tegelijk deed?’ wilde Maaïke verbaasd weten.

‘Ja.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik verveelde me nogal op de havo. Ik had beter VWO kunnen doen, geloof ik. Dus toen heb ik het mezelf maar extra moeilijk gemaakt door twee parttime studies naast elkaar te gaan doen. En eerlijk gezegd kon ik ook niet kiezen. Ik vind gewoon te veel leuk.’

Even later draaide Maaïke haar straat in en stopte bij haar voortuin. ‘Nu echt tot ziens,’ zei ze met een lach.

‘Ik beloof het plichtig,’ antwoordde hij. ‘*Stalker mode off*, vanaf nu.’

Hij fietste in straf tempo door en Maaïke keek hem met een glimlach na waarvan ze zeker wist dat die er dwaas en dommig uitzag. Wat haar betreft mocht Sandor haar best stalken. Dit was het leukste fietstochtje naar huis sinds tijden. Natuurlijk wist ze dat hier helemaal geen toekomst in zat en dat ze hem beter uit haar hoofd kon zetten, maar ze kon de neiging niet bedwingen om Whatsapp nog even te openen en naar zijn profielfoto te staren. Een foto die genomen was bij ondergaande zon en waarbij Sandor nogal zwoel de camera inkeek. Wie zou die foto van hem gemaakt hebben? Ze voelde een steekje jaloezie. Snel maakte ze een screenshot van de foto en stuurde hem naar Linda met de summiere boodschap: *Kijk eens wie ik op de app heb ;)*

Lang hoefde ze niet te wachten, want na tien seconden was haar bericht al gelezen en kreeg ze terug: *Mister geile Hongaar!! Stoute Maaïke!*

Ze grinnikte nog in zichzelf toen ze het tuinhek openduwde, maar van haar vrolijkheid bleef niet veel meer over toen ze de gang instapte en haar vader meteen de deur van de woonkamer opendeed. ‘Hé, waar bleef je nou? Ik maakte me zorgen.’

Zorgen? Hij wilde haar alleen maar controleren. Met een zucht stapte ze de woonkamer in en plofte op de bank neer. Hij liep achter haar aan. ‘En, hoe waren de toetsen?’

‘Wel goed,’ antwoordde ze. Ze ratelde haar hele lijst op en vermeldde meteen dat ze een herkansing voor maatschappijleer ging doen.

Hij fronste en zijn bruine ogen namen haar onderzoekend op. ‘Wat is er met wiskunde gebeurd?’

‘Nou, eh...’ Ze zocht naarstig naar een smoes. ‘Dat is een beetje een raar verhaal. De leraar heeft niet alle toetsen na kunnen kijken omdat hij er in de vakantie een aantal is kwijtgeraakt, waaronder die van mij. Dus ik moet hem overdoen, maandag over twee weken, samen met nog een paar anderen.’

‘Wat een idioot!’ barstte haar vader uit. ‘En je had er zo hard voor geleerd.’

‘Dat wel, maar er is helaas niets aan te doen.’ Maaïke probeerde zo sip mogelijk te kijken. Godzijdank leek haar vader het te geloven. Hij stond op om aan de slag te gaan in de keuken. Vanavond was het zijn beurt om te koken en morgen zou zij iets maken. Woensdag haalden ze meestal iets bij de pizzeria (die eigenlijk een veredelde snackbar was) en donderdag at ze vaak bij haar moeder.

‘Heb je zin in goulash?’ riep haar vader vanuit de keuken.

‘Ja, lekker.’ Meteen moest ze bij de naam van het Hongaarse gerecht weer aan meneer Farkas denken, oftewel Sandor. Want zo mocht zij hem noemen. Maaïke bloosde een beetje en scrollde doelloos door haar Facebookfeed om te kijken wat iedereen de afgelopen tijd had gepost. Marianne had foto’s van de korte wintersport die ze met haar ouders en broertje in het Sauerland had gemaakt. Dat zag er heerlijk uit en ze hadden zo te zien ook genoeg sneeuw gehad. Haar gedachten gingen naar de aanstaande schoolreis naar Zwitserland. Het was speciaal voor de leerlingen die eindexamen Duits deden en affiniteit hadden met sport. Hun docent Duits, meneer Teijler, zou ook meegaan. Daar was ze stiekem wel blij mee, want meneer Akkermans zou eind dit jaar met pensioen gaan en had er niet meer zo’n zin in. Nou had meneer Teijler altijd wel een vreselijk ochtendhumeur, maar de rest van de dag was hij erg gezellig.

Ze moest weer denken aan het gesprek dat ze met Sandor had gevoerd, over dat hij er nu nog ontzettend veel zin in had. Verdorie, waarom dacht ze bij elk klein ding dat er in haar hoofd opkwam meteen aan Sandor Farkas!

Met een zucht trok ze haar wiskundeboek uit haar tas. Ze kon beter nog een paar sommen voor het eten maken, want erna zou ze vast geen zin meer hebben. Dan wilde ze stiekem zo veel mogelijk tijd besteden aan haar verhaal schrijven. Ze had nu een aardig afgerond geheel en zat al te broeden op een vervolg op haar behekste bergen van Xalandria. Varg en Mika hadden nog meer avonturen te beleven, zeker nu ze elkaar gevonden hadden en Mika de weerwolf met haar leven vertrouwde...

En nu moest ze zich focussen op wiskunde. Straks zou ze zichzelf belonen.

Tijdens het eten was haar vader opvallend spraakzaam. Hij vertelde haar hoe hij aan het recept voor de goulash was gekomen (een of andere kookwebsite), dat hij volgende week twee nachten weg moest voor een

congres en zij dan bij haar moeder moest logeren, en dat hij honderd euro apart had gelegd zodat ze een mooie skibroek kon kopen voor het schoolreisje.

‘Die oude skibroek die je van Yvonne hebt gekregen is wel een beetje vaal,’ vond hij. ‘Je moet goed voor de dag komen!’

Maaïke keek hem verrast aan en voelde zich ineens schuldig dat ze tegen hem had gelogen over die wiskundetoets. Haar vader leek als een van zijn goede voornemens te hebben besloten wat minder streng tegen haar te zijn. ‘Dat is echt heel lief van je,’ zei ze warm. ‘Zullen we zaterdagochtend samen een broek gaan uitzoeken bij de Decathlon?’

‘Ja, prima. En dan gaan we daarna een taartje eten bij Dudok. Tenslotte heb je prachtcijfers gehaald voor een hoop vakken.’ Hij glimlachte. ‘Martijn zal ook wel apetrots geweest zijn, zeker.’

‘Ja, hij was blij dat al zijn begeleiding zijn vruchten had afgeworpen,’ knikte ze. ‘En al die lekkere gerechten die Yvonne voor me had gekookt hebben vast ook meegespeeld.’ Bij Martijn en Yvonne thuis was het duidelijk wie de keukenprinses was.

Na het eten keken ze samen een oude aflevering van *Xena, Warrior Princess*. Maaïkes vader had de serie op DVD en Maaïke was ermee opgegroeid, dus als ze in een nostalgische bui was pikte ze er lukraak een aflevering uit. Meteen kreeg ze weer zin om aan haar verhaal te schrijven, maar ze wist dat er ook nog huiswerk voor Nederlands wachtte. Dat kon ze met het oog op haar belabberde tentamen ook maar beter maken. Je wist nooit hoe meneer Waalewijn anders zou reageren.

‘Nou, slaap lekker alvast,’ wenste ze haar vader toen ze om negen uur naar boven sjokte met haar boekentas.

‘Ja, tot morgen,’ wuifde hij.

Maaïke liep haar kamer in en gooide haar tas op het bed. Bah, ze had echt voor geen ene meter zin in Nederlands. Misschien kon ze het morgen nog wel in de pauze maken. Ze was helemaal gesloopt door alle intense wiskundeuitleg. Eigenlijk had ze wel zin in een bad...

Voor ze zich kon bedenken, was ze alweer naar de badkamer gelopen om het bad aan te zetten. Ze verdiende dit. Eerst lekker badderen, even met Linda bellen en dan in haar notitieboek schrijven. Door *Xena, Warrior Princess* had ze enorm veel inspiratie gekregen.

Het was al halfelf toen ze eindelijk achter haar bureau zat. Veel zou ze niet meer kunnen doen, maar een halfuur schrijven was beter dan niets. Met een brede glimlach dook Maaïke in haar tas om haar notitieboek met de harde kaft eruit te trekken. Ze had het boek helemaal volgeplakt

met sfeervolle plaatjes, onder andere van een stoer uitziende zwarte wolf met groene ogen. Linda had die foto ergens online gevonden en voor haar uitgeprint omdat ze vond dat het perfect bij haar verhaal paste. Dat had Maaïke ook gevonden, en ze had het plaatje meteen op de voorkant geplakt.

Verdorie, waar was dat ding? Maaïke rommelde in haar tas en begon steeds gefrustreerder te raken toen ze haar boek niet kon vinden. Hoe kon dat nou? Met een kreun rukte ze de hele stapel boeken uit haar rugtas om alles een voor een te bekijken.

Haar hart stopte bijna toen ze aan het eind van de stapel was gekomen en moest vaststellen dat het notitieboek niet in haar tas zat. Nee, nee, nee! Dat was een regelrechte ramp... ze had haar verhaal nog niet eens uitgetypt en digitaal opgeslagen. Als ze dat boek kwijt was, was ze álles kwijt. Al haar werk van de afgelopen maanden, en als ze heel eerlijk was: jaren. Ze had al eerdere drafts verwerkt in haar huidige verhaal. Waar kon het in vredesnaam zijn? Ze had het altijd bij zich, voor het geval ze ineens een tussenuur had en ze niet met haar vriendinnen kon hangen.

Maaïke bevroor. In gedachten zag ze weer hoe ze die middag al haar boeken bovenop die van Sandor Farkas had gedumpt en hoe hij vervolgens weer boeken uit de stapel had gehaald, misschien de volgorde had veranderd...

Hij had haar boek. Haar verhaal. Haar levenswerk, dat ze nog aan niemand had laten lezen. En als hij het óók niet had, werd ze knettergek. Heel even wist ze niet wat ze erger vond: het idee dat hij haar boek níét had en ze het dus kwijt was, of het idee dat hij het wél had en erin had gelezen. Shit.

Met trillende vingers pakte ze haar mobiel erbij. Het was halfelf... ze kon het toch niet maken Sandor nu nog een appje te sturen? Misschien lag hij al in bed. Aan de andere kant, als ze het niet aan hem vroeg, lag ze zelf vast de hele nacht wakker en de minuten af te tellen tot ze bij meneer van Zanden binnen kon stormen om in de gevonden voorwerpen in het conciërgelok te neuzen.

Haar oog viel op zijn status toen ze eenmaal een venster had geopend. Sandor was online. Haar hart begon sneller te kloppen toen ze typte: *Hé, sorry dat ik nog zo laat stoor, maar ik ben een boek kwijt en vroeg me af of jij dat misschien per ongeluk hebt.*

Ze slikte toen hij terug typte. No problem. Wat voor boek?

Een opschrijfboek met een harde kaft en fantasyplaatjes erop.

Het bleef even 'stil' en Maaike keek met kloppend hart naar het scherm. Toen stuurde Sandor haar een foto van een voorwerp dat hij in zijn hand omhooghield. *Dit boek?* stond erbij. Godzijdank, daar was haar boek. Hij had het!

Jaaaaa, typte ze terug. Wil je het alsjeblieft goed bewaren en morgen teruggeven?

Tuurlijk! We hadden toch al een afspraak.

Maaike aarzelde. Ze wilde Sandor het liefst smeken om niet in het boek te lezen, maar dat kwam ook weer zo kneuzig over. Bovendien zou hij dan juist nieuwsgierig worden. Of dachten mannen niet zo? Ze had geen idee, maar ze wilde het risico niet nemen. *Super, dank je wel en slaap lekker!*

Fij ook. Jó éjszakát.

Ze knipperde met haar ogen. *Huh?* stuurde ze terug.

Goeienacht, legde hij uit met een grijnzende emoji.

Aha. Gute Nacht, typte ze met een knipoog.

Hij gooide er nog een lachend mannetje achteraan en ging toen offline.

Maaike knipte de lamp bij haar bureau uit en ging op bed liggen. Haar hart klopte sneller dan normaal. Het idee dat haar diepste zielenroerselen nu in handen waren van een van haar leraren... en niet zomaar een leraar. Iemand op wie ze indruk wilde maken. Ze ging het tegenover zichzelf niet meer ontkennen. Hoe stom het ook was, ze wilde dat Sandor haar cool vond. Nou, dat zou niet gaan gebeuren als hij haar verhaal onder ogen kreeg. Het stond bol van de cliché's, hoogdravende dialogen en natuurlijk een romance tussen het onschuldige meisje Mika en de weerwolf Varg, die naarmate het verhaal vorderde steeds minder naar *the dark side* trok omdat Mika hem het licht liet zien. Varg, die er vrijwel hetzelfde uitzag als de nieuwe stagiair. Zelfs de namen die ze in het verhaal had gebruikt leken op die van Sandor en haar. Kreunend duwde ze haar hoofd in haar kussen. Ze moest slapen, anders was ze morgen totaal verrot.